

Liber

in longinqua eā pgressam nō deseruit. et cre-
dit ad eundē finē: nū si seipam cognouerit sep-
uenire nō posse. Ita dū illud amat hoc qrit. et
notū amat illud. ppter qd querit ignotū. Sicut
cur memoria beatitudinis sue potuit memo-
ria sui cū ea perdurare non potuit. ut tam se
nouet que vult puenire. qd nouit illud qd vult
puenire. An cū se nosse amat. nō se quā non-
dum nouit. sed ipm nosse amat: acerbiusqz to-
lerat seipam deesse scientie sue. qua vult cum-
cta comp̄hendere. Nouit aut̄ quid sit nosse: et
dum hoc amat qd nouit etiam se cupit nosse.
Ebi ergo nosse suū nouit si se non nouit. nam
nouit qd alia nouerit. se aut̄ nō nouerit. hinc
em nouit: et quid sit nosse. Quo pacto igitur
se aliquid scientē scit: que seipam nescit. neqz
em alterā mentē scientem scit s seipam. Scit
igitur seipam. Deinde cū se querit ut nouerit
querentē se iā nouit. Se ergo nouit. Qua-
propter non pōt oīno nescire se. Que dum se
nescientē scit: se vtqz scit. Si aut̄ se nesciente
nesciat. nō se querit ut sciat. Quapropter co-
ipo quo se querit. magis se sibi notā qd ignorā
esse cōvincit. Nouit em se querentē atqz nesci-
entē: dū se querit ut nouerit. Quid ergo dice-
mus. An qd ex pte se nouit: ex pte non nouit
Sed absurdū est dicere: nō eam totā scire qd
scit. Non dico totū scit: s qd scit: tota scit. Nū
itaqz aliquid de se scit: qd nisi tota nō pōt. totā
se scit. Scit aut̄ se aliqd scientē. nec pōt quicqz
scire nisi tota. Scit se igitur totaz. Deinde qd
eius etiam notū est qd se viuere.

De proprijs mentis que non potest igno-
rare.

Capitulum. IIII.

On pōt aut̄ et mens esset nō viuere.
nū habet etiā amplius ut intelligat
Nam et anime bestiarum viuunt: sed
non intelligunt. Sicut ergo mens tota mens
est. sic tota viuit. Nouit aut̄ viuere se. Totam
se igitur nouit. Postremo cū se nosse mens qd
rit: mentē se esse iā nouit. alioquin virū se que-
rat ignorat: et aliud paliō forsan querat. Si
eri em pōt ut ipa nō sit mens. atqz ita dum mē-
tem nosse querit: non seipam querat. Qua-
propter qm̄ cum querit mens quid sit mens.
nouit qd se querat. pfecto nouit quod ipsa sit
mens: porro si hoc in se nouit quod mens est.
et tota mens est. totam se nouit. Sed ecce nō
se nouerit esse mētem: cum aut̄ se querit. hoc
tantūmodo nouerit quod se querat. Noteſt
em etiam sic aliud paliō querere. si hoc nescit
ut aut̄ non querat aliud pro alio. pculdubio
nouit quid querat. At si nouit quid querat: et
seipam querit. seipm vtqz nouit. Quid ergo

ad huc qrit: qd ex pte se nouit: ex parte et ad-
huc qrit: non seipam: sed pte suā querit. Cum
em eiāpā dicū. Deinde qz nouit nō dū se a se
inuentā totā: nouit qnta sit tota. Atqz ita qrit
qd deest. quēadmodū solemus qrere ut veni-
at in mente qd excidit: nec tñ penitus exci-
dit: qz pōt recognosci cū venerit hoce ē qd qz
rebat. Sed quō mens veniat in mente quasi
possit mens in mente non esse: hic accedit qz
si parte inuēta nō se totā querit. tñ tota se qrit
Tota ergo sibi psto est: et quid adhuc querat
non est: hoc em deest quod querit: nō illa que
querit. Cum itaqz tota se querit nihil eius de-
est. Aut si non tota se querit. sed pars que in-
uenta est. querit partem que non dum inuen-
ta est. Non se ḡ mens qrit cuius se nulla pars
querit: pars em que inuenta est: nō se querit.
pars autem que nondum inuenta est: nec ip-
sa se querit: quoniam ab ea que iam inuenta
est partenon queritur. Quocirca quia necto-
ta se mens querit: nec pars eius ylla se querit
se mens omnino nō querit.

In quo mens nosse se debeat: et a quibz ab-
stinerne ne eis quasi proprijs delectetur atqz
se minus nouerit.

X. V.

Aquid ergo ei pceptum est: vt seipaz
cognoscat: credo vt seipm cogitet: et
fm naturā suam viuat: id ē vt fm na-
turā suam ordinati appetat: sub eo scz cui sub-
denda est: supra ea quibz pponēda est: sub illo
a quo regi debet: supra ea que regere debet.
Hulta em p cupiditatē prauā tanqz suisit ob-
lita: sic agit. Videt em qdā intrinsecus pul-
cra: in prestantiori natura que deus est. Et cū
instare debeat vt eis fruas: volens ea sibi tri-
buere: et non ex illo: similis illius: sed ex seipsa
esse quod ille est: auertitur ab eo: mouetur qz
et labitur in minus et minus: quod putat am-
plius et amplius: quia nec ipsa sibi: nec ei qui
qz sufficit recedenti ab illo qui solus sufficit.
Ideoqz per egestatem ac difficultatem sit ni-
mis intenta in actiones suas: et inquietas de-
lectationes quas per eas colligit: atqz ita cu-
piditati acquirendi noticias ex his que foris
sunt: quorum cognitum genus amat: et sentit
amitti posse: nisi impensa cura tenet tenean-
tur perditqz securitatem: tantoqz seipsam mi-
nus cogitat: quād omagis secura est: qd se non
possit amittere. Ita cum aliud sit nō se nosse:
aliud nō se cogitare. Neqz em multaz doctri-
naz peritū: ignorare grāmaticā dicimus: cū
eā nō cogitat: qz de medicina arte tunc cogi-
tat. Nū ergo aliud sit nō se nosse: et aliud se co-
gitare: tanta vis est amoris: vt ea que cum

X

amore diu cogitauerit. eisq; cure glutino inheserit. attrahat secū etiā cū ad se cogitandā quodāmō redit. Et q̄ illa corpora sunt que foris per sensus carnis adamauit. eoꝝ diutur na quadā familiaritate implicata est. nec secū pōt introsum tanq; in regiōe incorporee nature ipa corpora inferre: imagines eorum conuoluit t̄ rapit. factus in semetip̄a: de semetip̄a Dat em̄ eis formādis quiddam substātie sue: seruat aut̄ aliquid: quo libere de specie talius imaginum iudicet: t̄ hoc est magis mens. id est rōalis intelligentia: que seruat ut iudicet Nam illas anime p̄tes que corpora similitudinib; informantur. etiam cum bestiis nos cōmuniū habere sentimus.

In quib; mēs in se cogitans possit errare.
Capitulum. VI.

cataut̄ mēs: cū se istis imaginib; tāto amore p̄iungit: vt etiā se eē aliqd hm̄i existimet. Ita ei ꝑformaf eis quodāmō nō id existendo sed putando. nō quo se imaginem putet. s; oīno illud ip̄m cuī imaginē secū haberet. T̄iger quippe in ea iudiciū discernēdi corpus qd̄ foris relinquit ab imagine. quā de illo sectū gerit. nisi cū ita exprimunt eedē imagines tanq; foris sentiant̄: nō intus cogitetur sicut dormientib;: aut furentibus: aut in aliq extasi accedere solet.

De opinionibus eoꝝ qui mentē aliqd p̄cipū corporis esse senserūt. Capitulum. VII.

Um itaq; se tale aliqd putat. corp̄ esse se putat: At q; sibi bñi consīca est principat̄ sui quo corpus regit. h̄ic factū est vt quidā quererent qd̄ corporis aplius valeret in corpe: t̄ hoc esse mentē. vel oīno totā aīam existimat̄ vt empēdōles et ericates opinati sūt. Itaq; alij sanguinē: alij cerebrū: alij cor: nō sīc scriptura dīc. Nō sitereb̄ tibi dñe

137. in toto corde meo. Er diligēs dñm deū tuum Deut. 6. ex toto corde tuo. Hoc-n̄ abutendo vel trans ferēdo vocabulo dīr̄ a corpe ad animū: s; ip̄am oīno p̄ticulā corporis quā in viscerib; dilaniatis videm̄. eā eē putauerūt. Alij ex minutissimis indiuiduisq; corporisculis q̄s atomos dicūt. cōcurrentib; in se atq; coherentib; eā ꝑfici c̄diderūt. Alij aere: alij ignē: substantiā eī esse dixerūt. Alij eā nullā esse substantiā. quia n̄isi corpus: nullā substantiam poterāt cogitare. t̄ eā corpus esse nō inueniebat̄. sed ip̄am temperationē corporis n̄fi vel cōpāgeni primordiorūz quib; ista caro tāq; p̄nectif. eē opinati sunt eo q̄ oēs eā mortale esse senserūt: q; siue corpus esset: siue aliqua cōpositio corporis. nō posset vtq; imortaliter permanere. Qui vero eī sub

stantiā vitā quandā nequaꝝ corporeā. q̄i qdē vitā. oē viuu corpus animant̄ ac viuificant̄ esse reperiūt. cōsequenter t̄ immortalē. q; vite carere vita nō pōt. vt quisq; potuit p̄bare co- natī sunt. Nā de quinto illo nescio: quo corp̄ qd̄ notissimis q̄ttuor hui⁹ mūdi clementis qdā piūgentes. h̄inc aliam esse dixerūt. hoc lo- co diu differendū nō puto. Aut em̄ hoc vocat̄ corpus qd̄ nos. cui⁹ in laci spacio ps toto mi- nor est. t̄ in illis annumerādi sunt q̄ mētē cor- poreā esse crediderūt. Aut si vel oēm substātiā: vel oēm mutabilē substātiā corpus ap- pellant̄. cū sciant nō oē locoꝝ spacijs aliqua lo- gitudine vel latitudine t̄ altitudine cōtineri nō cū eis de vocabuli questione pugnandū ē. In his oīb; sentētijs q̄s q̄videt mētis naturā t̄ eē substātiā t̄ nō cē corporeā. i. nō minore sui pre min⁹ occupare loci spaciū. mal⁹ q̄s maiore s̄lōportet videat eas q̄ opinant̄ eē corporeaz nō ob hoc errare qd̄ mens desit eoꝝ noticie. s; qd̄ adiūgūt ea: sine quibus nullā p̄nt cogitare naturā. Sine phantasij s̄m̄ corp̄m quicquid viss fuerint cogitare. nihil oīno eē arbitrat̄. iō q̄ nō se tanq; sibi desit mens requirat. Quid em̄ tā cognitōi adest: q̄ id qd̄ mēti adest. aut qd̄ tā mēti adest: q̄ ip̄a mens. Ut t̄ ip̄a q̄ ap- pellat̄ inuentio: si verbi origīne retractemus qd̄ aliud resonat̄. nisi q; inuenire est in id ve- nire qd̄ querit. Propterea q̄ q̄si vltro in mētē veniūt. nō vſtate dicunt̄ inuēcta. q̄uis cogni- ta dici possint. q; nō in ea q̄rendo tendebam⁹ vt in ea veniremus: hoc est ea inueniremus. Quapropter sicut ea que oculis aut vlio alio corporis sensu requirunt̄. ip̄a mens querit. ipsa em̄ etiā sensū carnis intendit. tūc aut̄ inuenit cū in ea q̄ requirunt̄ id est sensus venit. Sic alia que non corporeo sensu internuncio. sed p̄ seipam nosse debet cū in ea venit. inuenit: Aut in supiore substātiā. i. in deo: aut in cete- ris aīe partibus sicut de ip̄is imaginib; cor- porū cum iudicat. intus em̄ in aīa eas inuenit per corpus impressas.

Q̄ mens nosse se cupiēs nihil eoꝝ se cor- poreū debeat cogitare.

Capitulum. VIII.

Bgo seipam quemadmodum que- rat̄ t̄ inueniat̄. mirabilis questio est q̄tēdat̄. vt q̄rat̄. aut veniat̄: vt inue- niat̄. Quid em̄ tam in mente q̄s mēs est. Sed quia in his est que cum amore cogitat̄. sensib; libus aut̄: id est corporalibus cū amore assuefacta est. nō valet sine i. maginib; eorum eē in semetip̄a. h̄ince eī oboris erroris dedecus- dum rerum sensarum imagines se cernere.